

Til

Folketinget - Skatteudvalget

L 95 - Forslag til Lov om ændring af lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter, lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, lov om en børnefamilieydelse og lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister (Effektivisering af inddrivelsen af gæld til det offentlige).

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 4 af 31. januar 2011.

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Jesper Petersen (SF).

Troels Lund Poulsen

/Kaj-Henrik Ludolph

Spørgsmål:

Ministeren bedes redegøre for forskelle i betalingsevnevurderingen foretaget efter tabeltrækket henholdsvis efter husstandsprincippet, og i hvilke situationer man skal anvende det ene henholdsvis det andet vurderingsprincip. Der henvises til, at det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at det er Skatteministeriets vurdering, at tabeltrækket i dag ikke altid er udtryk for en skyldners reelle betalingsevne, idet en betalingsevnevurdering foretaget efter husstandsprincippet ofte viser, at skyldners reelle betalingsevne er større end tabeltrækket.

Svar:

I forbindelse med fusionen af inddrivelsesområdet pr. 1. november 2005 blev der i inddrivelsesbekendtgørelsen indført to sæt regler vedrørende udregning af en skyldners betalingsevne:

- tabeltrækket efter kap. 5, der alene omfatter en skyldners egne økonomiske forhold, samt
- betalingsevneberegning efter kapitel 6, der omfatter skyldners og dennes husstands økonomiske forhold.

Tabeltrækket er hovedreglen, betalingsevneberegningen er undtagelsen.

Reglerne om tabeltrækket og reglerne om betalingsevneberegning understøtter en digitaliserbar, effektiv, ensartet og skematisk måde at udregne en skyldners betalingsevne på. Det har ved udformningen af tabeltrækket indgået som et væsentligt hensyn, at alle skyldnere ville få et rimeligt rådighedsbeløb for at opnå en enklere og ensartet administration og samtidig tage et behørigt socialt hensyn i inddrivelsen.

Tabeltrækket tager ikke udgangspunkt i husstandsprincippet, idet der ved fastsættelse af betalingsevne efter inddrivelsesbekendtgørelsens § 5 (tabeltrækket) alene ses på skyldners indkomstforhold. Tabeltrækket tager således ikke højde for skyldners konkrete udgifter, en eventuel ægtefælles / samlevers indtægter m.v. men fastsætter en afdragsprocent alene på baggrund af skyldners nettoindkomst, således som den er indberettet til indkomstregistret. At der som udgangspunkt alene kigges på skyldnerens indkomstforhold er i praksis en lempelse i forhold til transgbeneficiet i retsplejeloven, hvor der foretages en vurdering af hele husstandens indkomstforhold.

Den nedre grænse i tabeltrækket/betalingsevnen er fastlagt med udgangspunktet i kontanthjælpsniveauet i en gennemsnitlig kommune efter skat og uden særlige fradrag for enlige kontanthjælpsmodtagere over 25 år med og uden børn. Der er i den nedre grænse i tabeltrækket fra 2005, ud over et rådighedsbeløb, et gennemsnitligt fastsat beløb til faste omkostninger, yderligere levnet plads til evt. mindre betalingsforpligtelser, som skyldner har til private kreditorer.

Om betalingsevnevurderingen kan jeg oplyse, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan foretage en betalingsevnevurdering, hvis der er særlige forhold, der taler for det, eller skyldner anmoder om det.

En betalingsevnevurdering er baseret på husstandsprincippet og opgøres på baggrund af skyldnerens og dennes ægtefælles månedlige nettoindkomst, fratrukket et fastsat rådighedsbeløb samt skyldners konkrete relevante udgifter, herunder

- Boligudgifter
- Udgifter til mindreårige hjemmeboende børn
- Udgifter til samvær med mindreårige børn
- Bidragsforpligtelser
- Udgifter til særlige behov
- Udgifter til ganske særlige behov
- Ydelser på ægtefællens gæld
- Ydelser på anden gæld

En betalingsevnevurdering, der er bygget på gældssaneringsprincipperne, viser således skyldnerens reelle mulighed for at afdrage på gælden.